

Arrest

nr. 166 877 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2012 werd een beslissing aangaande de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf genomen, die de aanvraag ongegrond bevond. De beslissing werd op 4 juli 2012 ter kennis gebracht. Op 4 juli 2012 werd eveneens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13, en dezelfde dag ter kennis gebracht. Dat zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2009 werd ingediend en op datum van 25.07.2011 werd geactualiseerd door :

*K., Z. (...) (R.R.: (...))
bij DVZ eveneens gekend als K., Z. (...)
nationaliteit: Georgië (Rep.)
geboren te T. (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou geïntegreerd zijn, is werkbereid, legt een werkbepoortte voor en zou Nederlands spreken)] er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 1999 in België zou verblijven. Het administratief dossier van betrokkene bevat echter een aankomstverklaring (nr 2008/0003) afgeleverd te Morsel op 20.02.2008 en betekend door betrokkene, waar in verklaard wordt dat betrokkene in België is aangekomen op 29.01.2008. Echter betrokkene heeft sinds zijn terugkeer naar België geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grand tot regularisatie vormen.

Betrokkene haalt aan dat hij de vader is 3 kinderen die in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel. Doch betrokkene toont niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kinderen. Er dient opgemerkt te worden dat de voorgelegde foto's niet gezien aanvaard worden als een voldoende bewijs van een effectieve financiële en/of affectieve band tussen betrokkene en zijn kinderen. Voorts haalt betrokkene aan dat hij maandelijks onderhoudsgeld betaalt voor alle kinderen, maar hij legt hier geen bewijzen van voor. De verklaring dat zijn ex- echtgenote weigert een schriftelijke bevestiging te leveren, volstaat niet. Het is aan betrokkene zelf om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Het louter hebben van in België legaal verblijvende kinderen opent niet automatisch het recht op verblijf.

Wat verwijzing naar de internationale mensenrechtenverdragen en het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind in het bijzonder betreft: betrokkene toont niet aan op welke wijze deze zouden geschonden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen bedreiging voor de vrede, openbare orde of nationale veiligheid van België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken sedert 30.04.2008.”

Tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie , en voor Maatschappelijke Integratie

Meegedeeld door de dienst vreemdelingenzaken op 26.06.2012. wordt aan K. Z. (...) geboren te Tbilisi, op ,10.05.1969

en aan K. S. (...), geboren te Antwerpen op 28.07.2006

van Georgië nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 3 augustus 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken sedert 30.04.2008.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het middel luidt:

2.1.2. Verzoeker betoogt dat deze rechtsregels geschonden zijn daar geen rekening zou gehouden zijn met het gegeven dat verzoekers voormalige echtgenote en hun drie kinderen een verblijfstitel verkregen, noch met de volgens verzoeker bewezen band die hij met zijn kinderen zou hebben.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers voormalige echtgenote en hun drie kinderen volgende gemotiveerd: *“Betrokkene haalt aan dat hij de vader is 3 kinderen die in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel. Doch betrokkene toont niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kinderen. Er dient opgemerkt te worden dat de voorgelegde foto's niet gezien aanvaard worden als een voldoende bewijs van een effectieve financiële en/of affectieve band tussen betrokkene en zijn kinderen. Voorts haalt betrokkene aan dat hij maandelijks onderhoudsgeld betaalt voor alle kinderen, maar hij legt hier geen bewijzen van voor. De verklaring dat zijn ex- echtgenote weigert een schriftelijke bevestiging te leveren, volstaat niet. Het is aan betrokkene zelf om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Het louter hebben van in België legaal verblijvende kinderen opent niet automatisch het recht op verblijf. Wat verwijzing naar de internationale mensenrechtenverdragen en het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind in het bijzonder betreft: betrokkene toont niet aan op welke wijze deze zouden geschonden worden.”*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat voornoemd motief niet afdoende is.

De opgeworpen uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid die heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Zowel de feitelijke als juridische grondslagen van de bestreden beslissing worden uiteengezet.

De formele motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gemotiveerd werd met betrekking tot het aangehaalde Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *"Wat verwijzing naar de internationale mensenrechtenverdragen en het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind in het bijzonder betreft: betrokkene toont niet aan op welke wijze deze zouden geschonden worden."*

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het aanhalen van en het verwijzen naar de elementen zoals uiteengezet onder het eerste middel. Een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel volstaat. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel, wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna EVRM).

Dit verdragsartikel zou geschonden zijn omwille van verzoekers relatie met zijn kinderen, evenals omwille van zijn sociale relaties in België.

2.3.2. De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing op dat in casu niet bewezen is dat er sprake is van een familieleven met zijn kinderen. Het motief luidt: *"Betrokkene haalt aan dat hij de vader is 3 kinderen die in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel. Doch betrokkene toont niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kinderen. Er dient opgemerkt te worden dat de voorgelegde foto's niet aanvaard worden als een voldoende bewijs van een effectieve financiële en/of affectieve band tussen betrokkene en zijn kinderen. Voorts haalt betrokkene aan dat hij maandelijks onderhoudsgeld betaalt voor alle kinderen, maar hij legt hier geen bewijzen van voor. De verklaring dat zijn ex-echtgenote weigert een schriftelijke bevestiging te leveren, volstaat niet. Het is aan betrokkene zelf om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Het louter hebben van in België legaal verblijvende kinderen opent niet automatisch het recht op verblijf."*

Hieruit blijkt dat het bestuur het gezins- en privéleven van verzoeker onderzocht heeft zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, in het kader van de

verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker de concrete motieven betreffende zijn privé- en gezinsleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerlegt. Hij komt niet verder dan te herhalen wat hij reeds in de aanvraag aan het bestuur heeft voorgelegd. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 29 maart 2012 naar aanleiding van een grenscontrole heeft verklaard dat *“hij zelf (...) inmiddels al ongeveer 14 jaar in Spanje (woont)”*. In casu concludeert de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze dat niet bewezen is dat er sprake is van een gezinsband zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC